

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
**žalobce: J.Ž., zastoupeného JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se sídlem Horšovský
Týn, Náměstí Republiky 108, proti žalovanému: Generální ředitelství cel, IČ 71214011,
Praha 4, Budějovická 1387/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 06.10.2015, č.j.
35548-2/2015-900000-304.6,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 6.10.2015, č.j. 35548-2/2015-900000-304.6 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Františka Grznára.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 26.5.2015, č.j. 9707-7/2015-540000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 4 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), za což mu byla uložena sankce pokuty podle § 11 odst. 1, § 12 odst. 2 a § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) s ohledem na § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pozemních komunikacích ve výši 30.000,-Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

V podané žalobě žalobce poukazoval na to, že se správní orgány vágně vypořádaly s jeho námitkami a důkazními návrhy v dané věci. Předně namítal, že došlo ve správním řízení k nedodržení základních zásad přestupkového řízení. Uvedl, že při projednání v přestupkové věci je třeba procesně postupovat podle zákona o přestupcích, jakožto dle normy *lex specialis* ke správnímu řádu, kdy se v přestupkovém řízení navíc podpůrně aplikuje trestní řád. Vyjdeme-li ze shora uvedené teze, je třeba konstatovat, že v řízení o přestupku platí zásada ústnosti, přímosti, bezprostřednosti, legality, materiální pravdy a zásada rozhodování správního orgánu v souladu s veřejným zájmem a zásada předvídatelnosti posouzení věci. Žalobce měl za to, že žalovaný (potažmo rovněž správní orgán I. stupně) nedodržel shora uvedené zásady.

Pokud jde o zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, správní orgán I. stupně a žalovaný, který rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumával, se vůbec nevypořádali s důkazními návrhy žalobce, které uplatnil, zejména důkazními návrhy na výslechy svědků, důkazním návrhem na provedení místního šetření, fotodokumentaci, kterou předložil žalobce před správním orgánem I. stupně, a která svědčí o zřejmé nezpůsobilosti vážního místa. Žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že postačí dále toliko konstatování listinných důkazů, jako je oznámení o přestupku, úřední záznam a doklad o nízkorychlostním vážení (které navíc neproběhlo). Pokud žalovaný dospěl k závěru, že tyto důkazy jsou pro rozhodnutí v přestupkovém řízení dostatečné, nejde o správný a zákonný závěr žalovaného.

Žalobce poukázal na to, že je běžnou praxí, že v přestupkových řízeních, kde provádějí výkonnou pravomoc policisté či celníci, běžně dochází k výsledku těchto policistů či celníků v postavení svědků, kdy pouhá konstatace úředních záznamů je nepřipustná. Tyto důkazy bylo potřebné provést i za účelem zjištění jak a kdy byl žalobce vyzván k podrobení se nízkorychlostnímu vážení a zda k takové zákonné výzvě došlo. Žalobce vznášel řadu odůvodněných námitek, a to jak před správním orgánem I. stupně, tak před žalovaným, zejména co do zákonnosti kontrolního vážení, ke kterému byl vyzván s tím, že již v době výzvy k podrobení se kontrolnímu vážení bylo zřejmé, že vážení probíhá na místě, které k tomu není způsobilé, navíc kontrolnímu vážení měly být přítomné osoby, které nemají žádnou zákonnou pravomoc vykonávat obsluhu vah a kontrolu řidiče. Žalobce zejména namítal (kdy při zastavení vozidla byl zastaven před vážním místem), že kontrolní vážení mělo v daném případě proběhnout na soukromém pozemku, který může být toliko účelovou komunikací a dále (po výzvě k provedení kontrolního vážení) namítal, že vážní prostor není způsobilý k provedení kontrolního vážení dle normy ČMI č. MP 009-04 pro výmoly, nerovnosti a větší sklon vozovky ve vážním místě. Žalobce k prokázání těchto skutečností a řádného zjištění skutkového stavu předložil a navrhl řadu důkazů, které žalovaný ani správní orgán I. stupně bez řádného zdůvodnění neprovedli. Šlo zejména o fotodokumentaci, návrh místního šetření, návrh na výslechy konajících policistů a pracovníků ČSPSD a dalších svědků a další listinné důkazy. Žalovaný, ani správní orgán nijak nezdůvodnili neprovedení těchto navržených důkazů žalobcem, které by sloužily k řádnému zjištění skutkového stavu. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. ledna 2013, č. j. 7 As 77/2012, kde soud posuzoval obdobnou věc – správní orgány vycházely toliko z obsahu správního spisu a úředních záznamů. *„K otázce zjišťování skutkového stavu správní orgány opakovaně uváděly, že tento byl dostatečně zdokumentován spisovým materiálem, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Základem správního spisu je*

však pouze oznámení Policie ČR o přestupku a úřední záznam Policie ČR, jehož text vychází z uvedeného oznámení. Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci. Nelze jej však považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mimo jiné výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam. I vzhledem k této skutečnosti a k tomu, že účastník řízení s obsahem oznámení Policie ČR nesouhlasil, nelze stav věci vylíčený v předmětných dokumentech považovat za prokázaný.“ Obdobně judikoval NSS i v rozhodnutích ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 – 106 a 1 As 96/2008 – 115. Žalovaný (i přes námitky žalobce) vzal skutkový stav prokázaný toliko z oznámení o přestupku, úředního záznamu PČR a dokladu o provedení vážení, který však neobsahuje relevantní údaje. To, že nebyly provedeny výslechy konajících policistů a rovněž výslechy pracovníků CSPSD představuje podle žalobce závažné pochybení, jímž bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.

Pokud se jedná o zásadu materiální pravdy, žalobce měl za to, že tato zásada nebyla rovněž dodržena, a to nejen neprovedením výslechů konajících policistů a pracovníků CSPSD, ale dále neprovedením dalších (navržených i nenavržených) důkazů. Žalobce měl za to, že v každé fázi správního řízení je třeba, aby byl *ex officio* zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a měly by být provedeny veškeré důkazy ve věci a pokud některé důkazy žalovaný i ve fázi odvolacího řízení neprovedl a nevypořádal se s nimi, jde o závažné pochybení žalovaného potažmo správního orgánu I. stupně. Co do zásady materiální pravdy žalobce podotýkal, že ústní jednání v přestupkovém řízení je stěžejní částí tohoto řízení, obdobou hlavního líčení v trestní věci. Tomu však vůbec neodpovídá postup správního orgánu I. stupně a žalovaného v dané věci. Žalovaný měl přezkoumat, co do zákonnosti a správnosti procesní postup správního orgánu I. stupně z úřední povinnosti, což však neučinil.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně provedl ústní jednání a zachycení jeho průběhu a žalovaný tuto vadu v odvolacím řízení neodstranil. Co do nedodržení zásady legality celého řízení, a to od počátku řízení (od zahájení kontroly) žalobce namítal v odvolání nezákonnost prováděné kontroly, uváděl mnoho argumentů a předkládal k nim řadu důkazů. Žalobce namítal, že kontroly v Karlovarském kraji, co do nízkorychlostního vážení vozidel, probíhají opakovaně nezákonně, včetně kontroly na základě které bylo zahájeno správní řízení v této věci. Zejména uváděl, že kontrolu fakticky provádějí osoby, které ke kontrole nemají žádnou pravomoc (pracovníci příspěvkové organizace Centrum služeb), vážení probíhá běžně na místech mimo účelové komunikace (soukromé pozemky, apod.), vážení probíhá na nekalibrovaných vahách, v nevhodném terénu, je netransparentní, apod. Žalobce předložil obsáhlou argumentaci s tím, že pracovníci Centra služeb za součinnosti Policie ČR provádějí činnosti v rozporu se zřizovací listinou Ministerstva dopravy, pokynem ředitele ředitelství služby dopravní policie ze dne 27. dubna 2010 a v rozporu s vlastní vydanou metodikou pro vážení (nehodný terén, sklon vozovky, výmoly, který může ovlivnit výsledek vážení). K těmto argumentům předložil žalobce řadu důkazů a navrhl výslech svědků s tím, že poukázal na to, že i v tomto konkrétním případě došlo k nezákonné kontrole. Žalobce k tomu dále uvedl, že tato praxe v Karlovarském kraji je již neúnosná. Příslušníci PČR, celní správy a pracovníci CSPSD neznají své pravomoci, neznají ani interní pokyny a metodiky, které vydává jak Policie ČR tak CSPSD a neřídí se

jimi. Jakákoliv kontrola je pro kontrolovaného značně nepředvídatelná. Žalobce rovněž vznesl závažnou námitku co do netransparentního vážení a navrhl k této relevantní důkazy, avšak žalovaný se touto lakonicky nezabýval a s navrženými důkazy se dostatečně nevypořádal, kdy důkazy jsou obsahem správního spisu. Obecně lze uzavřít, že provádění kontrol hmotnosti nákladních vozidel v jednotlivých krajích a ukládání sankcí za případné přestupky řidičů probíhá v jednotlivých krajích značně odlišně, což je nepřípustné. Výkonné a správní orgány mají postupovat v obdobných věcech tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 3 SŘ). Žalobce měl za to, že rozhodnutí žalovaného a postup při provádění kontroly se značně vymyká běžnému postupu a žalovaný a správní orgán I. stupně zatížili své rozhodnutí libovůlí. I proto napadené rozhodnutí nemůže obstát. V podrobnostech pak žalobce odkázal na obsah spisu KS v Plzni sp. zn. 17 A 29/2015, kde soud řeší obdobný případ.

Žalobce dále poukazoval na nesprávný závěr o způsobilosti vážního místa (místa silniční kontroly) k provádění kontrolního vážení. Žalovaný i správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jsou nepodstatné spekulace o tom, kde a kým by mělo být kontrolní vážení prováděno. Žalobce se s tímto závěrem neztotožnil, kdy uvedl, že z obsahu spisu je zřejmé, že byl zastaven na pozemní komunikaci III/2201 v obci Otovice – u Panelárny před vážným místem, které bylo vyznačeno kužely a nacházelo se mimo komunikaci – na soukromém pozemku, kdy po zastavení vozidla byli jak policisté, tak pracovníci CSPSD z tohoto místa vykazováni, neboť šlo o soukromý pozemek, který je ve vlastnictví soukromého subjektu. Vážní místo navíc nesplňovalo na první pohled technické parametry vážního místa dle normy ČMI č. MP 009-04. Bylo tedy na první pohled zřejmé, že vážení neprobíhá řádným a zákonným způsobem. Ustanovení § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích stanoví, že vážení může být prováděno pouze na dálnicích, silnicích a místních komunikacích. Navíc vážní místo nesplňovalo technické podmínky pro provedení objektivního vážení. K prokázání důvodnosti odmítnutí výzvy k podrobení se zjevně nezákonného vážení navrhl žalobce řadu důkazů, se kterými se žalovaný, ani správní orgán I. stupně nijak nevypořádali, mimo jiné místním šetřením, výsledky konajících úředních osob, pracovníků CSPSD a dalších svědků, předložil fotodokumentaci, navrhl provedení důkazů metodikami CSPSD a interními předpisy Policie ČR. Správní orgány se s těmito důkazními návrhy nijak zákonně nevypořádaly a navržené důkazy bez zdůvodnění neprovedly, kdy tedy nezjistily řádně skutkový stav věci. I silniční kontrola, spojená s kontrolním vážením byla od počátku zjevně nezákonná. Žalobce namítal, že vozidlo a silniční kontrola probíhala nepřípustně na soukromém pozemku, což je zjevné i z přiložených fotografií s tím, že kontrolní stanoviště se nacházelo přímo před domem, který je rovněž v soukromém vlastnictví, kdy přilehlý pozemek (parkoviště) je ve vlastnictví soukromé osoby. Zastavení a silniční kontrola tak probíhala na místě, které k těmto účelům nemůže sloužit a Policie ČR nemá jí příslušející pravomoc na takovém místě kontrolu zahájit a v kontrole pokračovat. Policie ČR má pravomoc provádět silniční kontroly všude tam, kde platí zákon o provozu na pozemních komunikacích (§ 1 z.č. 361/2000 Sb.). Pozemními komunikacemi jsou dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 a násl. z.č. 13/1997 Sb.). Všude tam je dána místní působnost zmíněných zákonů a tudíž i pravomoc kontrolních orgánů. Jelikož však nebyly v daném případě, byla kontrola prováděna nezákonně na místě, které k tomu zákon nestanoví, nelze k výsledkům kontroly přihlížet. Touto námitkou a předloženými důkazy se žalovaný zabýval zcela nedostatečně. Mimo žalobce jiný správní orgán v jiném řízení dospěl k závěru, že silniční kontrola a nízkorychlostní vážení probíhalo na účelové komunikaci, což je rovněž

nepřípustné, kdy k tomuto závěru dospěl Magistrát města Karlovy Vary v řízení, vedeném pod sp. zn. 12366/OD-P/15/Ka, kdy k tomuto závěru dospěl správní orgán na základě provedeného dokazování. V dané věci šlo o stejné kontrolní místo jako v posuzovaném případě. Je tedy zřejmé, že nízkorychlostní kontrolní vážení probíhalo na místě, které zákon jako dovolené taxativně nevymezuje, kdy ve veřejném právu je zakázáno činit vše, co zákon nedovoluje. Je tak zřejmé, že nízkorychlostní vážení probíhalo od počátku nezákonně a výzva k podrobení se tomuto vážení byla rovněž zjevně neopodstatněná a nezákonná. Ať již tedy mělo nízkorychlostní vážení proběhnout na soukromém pozemku či účelové komunikaci, vážní místo bylo umístěno mimo místní působnost zákona o pozemních komunikacích.

K výzvě policisty k podrobení se nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení žalobce uvedl, že má za to, že v tomto daném případě bylo neuposlechnutí výzvy k podrobení se zjevně nezákonnému nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení akceptovatelné, kdy z okolností ve věci bylo zjevné, že nízkorychlostní vážení proběhne nezákonným způsobem, a to z více důvodů. Prvním je účast osob, které k provádění vážení nemají žádnou pravomoc, druhou je zjevná nezpůsobilost vážního místa (soukromý pozemek na kterém mělo vážení proběhnout a zjevná technická nezpůsobilost vážního místa, jeho nesprávné označení, apod. Pokud je výzva zjevně nezákonná, jako tomu bylo i v tomto případě, je možné a dovolené, aby žalobce takovou výzvu neuposlechl (*srov. POTMĚŠIL, J. a Pavel VETEŠNÍK. Neuposlechnutí výzvy veřejného činitele, prokazování totožnosti, urážky a napadání strážníků ze strany občanů. Poradce Veřejné Správy, 2008, č. 2, s. 48 až 55. ISSN 1802-839X*) a následně se k prokázání zjevně nezákonné výzvy navrhol důkazní prostředky ve správním řízení. Toto žalobce učinil, avšak správní orgán nezákonně navržené důkazní prostředky neprovedl. Za tohoto stavu měly správní orgány dbát tím více na základní zásady správního řízení v oblasti správního trestání a měly řádně zkoumat okolnosti, za kterých byl žalobce zastaven a vyzván k podrobení se nízkorychlostního kontrolního vážení. O to více byl zájem na tom, aby správní orgány provedly navržené výsledky konajících policistů a pracovníků CSPSD a další důkazy. Nelze se spokojit s tím, aby správní orgány v takovém případě vycházely z listinných podkladů. Navíc není zřejmé zda a jak byla výzva učiněna, zda konající policisté z důvodu námitek žalobce od kontrolního vážení neupustili, apod. Je totiž zjevné, že žalobce konajícím policistům předložil veškeré doklady k vozidlu a nákladu, k nezákonnému způsobu provádění kontrolního vážení měl námitky. Okolnosti ve věci bylo třeba tedy řádně zjistit, což správní orgány v dané věci neučinily.

Závěrem žalobce namítal nedostatečnou pravomoc osob, které se zúčastnily kontroly. Je zřejmé, že s doklady řidiče disponovaly osoby, které k tomu nemají oprávnění (pracovníci CSPSD), tyto pracovníci rovněž nepřípustně kategorizovali porušení právních předpisů. Navíc příslušní pracovníci CSPSD zadávali údaje do příslušného programu, se kterým pracují a vyhotovovali doklad o provedení nízkorychlostního kontrolního vážení. Správní orgány neprovedly řádné dokazování za účelem zjištění skutkového stavu a průběhu silniční kontrol. Žalobce dále uvedl, že ač vznesl proti kontrole a průběhu kontroly námitky, tyto námitky nebyly řádně zaznamenány do protokolu o kontrole, kdy toto pochybení má vliv i na další průběh správního řízení, kdy nebyli vyslechnuti svědci, kteří by mohli vznášet námitky potvrdit či vyvrátit. Žalobce navíc nebyl prokazatelně při zahájení kontroly ani v jejím průběhu a při výzvě k podrobení se kontrolnímu vážení seznámen prokazatelně policistou s faktem, že vlastní vážení a jeho vyhodnocení bude provedeno pracovníkem CSPSD a pokud

policista pracovníka Centra služeb k takovému úkonu vyzval, jde o nezákonný postup, neboť k provádění takovýchto úředních úkonů nemají pracovníci CSPSD příslušnou pravomoc.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že v tomto případě nefigurovala Policie ČR a tudíž správní orgán nemá k dispozici důkazy uváděné žalobcem, kdy v rámci žaloby mimo jiné uvedl: „*K otázce zjišťování skutkového stavu správní orgány opakovaně uváděly, že tento byl dostatečně zdokumentován spisovým materiálem, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Základem správního spisu je však pouze oznámení Policie ČR o přestupku a úřední záznam Policie ČR, jehož text vychází z uvedeného oznámení. Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci. Nelze jej však považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mimo jiné výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam. I vzhledem k této skutečnosti a k tomu, že účastník řízení s obsahem oznámení Policie ČR nesouhlasil, nelze stav věci vyličený v předmětných dokumentech považovat za prokázaný.*“ Následně taktéž žalovaný konstatoval, že žalobce neuposlechl výzvu celníka a nikoliv příslušníka Policie ČR, jak tvrdí žalobce. K samotným žalobním bodům poté uvedl, že podle § 38a odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nízkorychlostní kontrolní vážení zajišťuje správce pozemní komunikace v součinnosti s Policií České republiky nebo s celními úřady, nebo jej provádí Policie České republiky nebo celní úřady samostatně. Podle § 38a odst. 7 zákona o pozemních komunikacích nízkorychlostní kontrolní vážení zahrnuje kontrolu největší povolené hmotnosti silničního vozidla, kontrolu největší povolené hmotnosti na nápravu a skupiny náprav vozidla, další hmotnostní poměry vozidla a kontrolu největších povolených rozměrů vozidel a jízdních souprav. Podle § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích řidič vozidla je povinen na výzvu policisty nebo celníka podrobit vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Zajíždka k technickému zařízení na nízkorychlostní kontrolní vážení, včetně cesty zpět na pozemní komunikaci, nesmí být delší než 16 kilometrů. Podle § 42a odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích řidič vozidla se dopustí přestupku tím, že neuposlechne výzvy policisty nebo celníka, aby podrobit vozidlo nízkorychlostnímu anebo vysokorychlostnímu kontrolnímu vážení. Žalovaný předně odkazoval na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, nicméně považoval za vhodné zdůraznit následující. Jak již bylo výše uvedeno, řidič na základě výzvy policisty nebo celníka je povinen podrobit vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. V tomto případě se tak nestalo, řidič se odmítl podrobit výzvě ohledně nízkorychlostního kontrolního vážení a nijak ani své jednání nekomentoval, ani se nevyjádřil, pouze předložil k ověření doklad o nákladu a vážní lístek (v průběhu kontroly). Povinnost uposlechnout výzvy zakročujícího celníka či policisty má každý. Již samotná judikatura v tomto směru hovoří o tom, že pro posouzení, zda se žalobce (pachatel) dopustí přestupku neuposlechnutí výzvy, není rozhodující, zda výzva byla správná či nikoliv, neboť žalobce byl povinen podrobit se výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor ohledně správnosti postupu celníků či policie. Na nesplnění povinnosti osoby vyhovět výzvě celníka nebo policisty navazuje i následek. Prvním následkem v tomto případě je naplnění skutkové podstaty přestupku § 42a odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, a tím i hrozba příslušné sankce. S ohledem na skutečnost, že oprávnění nebo

povinnost vyzvat osobu ke splnění povinnosti je stanoveno v řadě právních předpisů, upravují tyto předpisy i samostatné skutkové podstaty přestupků spočívající v nesplnění povinnosti osoby vyhovět výzvě. Jak uvádí odborná literatura, musí být výzva: „...určitá a musí z ní pro konkrétní osobu vyplývat povinnost něco konat, něčeho se zdržet či něco strpět. Splnění výzvy však nesmí bránit žádná překážka.“ Ve většině případů právní předpis nestanoví, jak má být výzva formulována, musí však být dostatečně konkrétní, aby vyzvaná osoba věděla, co je jejím obsahem. Výzva by měla vždy odpovídat povaze a okolnostem konkrétního jednání úřední osoby. V tomto případě nic nenasvědčuje tomu, že by výzva byla nesrozumitelnou či by jí bránila nějaká překážka. I kdyby měl žalobce za to, že výzva nebyla správná, že byla provedena zcela bezdůvodně, nic to nemění na skutečnosti, pokud měl celník podezření, že se žalobce dopustil protiprávního jednání (možné přetížení vozidla), bylo jeho povinností výzvu uposlechnout a nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení se podrobit, což se nestalo. S ohledem na výše uvedené lze podle žalovaného konstatovat, že se žalobce jednoznačně dopustil porušení právních předpisů, za což mu byla následně udělena i patřičná sankce pokuty. Žalovaný dále ve svém vyjádření uvedl, že veškeré námitky uvedené v rámci žaloby považuje pro danou věc za irelevantní, neboť žalobce byl v tomto případě sankcionován za neuposlechnutí výzvy celníka a nikoliv za překročení limitů v rámci nízkorychlostního kontrolního vážení. Žalobce na níže zmíněném místě odmítl výzvu celníka podrobit jím řízené vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Odmítnutím znemožnil celnímu úřadu provedení nízkorychlostního kontrolního vážení. Jsou nepodstatné spekulace, kde a kým by nízkorychlostní kontrolní vážení mělo probíhat. Jeho žalobní námitka nedostatku legality, spočívající v tom, že kontrolu prováděli pracovníci Centra služeb, není proto v tomto případě opodstatněná. Ve spise není založen žádný kontrolní protokol, který by vypracovali zaměstnanci Centra služeb, ani v něm není žádná listina, ze které by vyplývalo, že pracovníci Centra služeb požadovali po žalobci předložení dokladů k automobilu a nákladu. Z protokolu o zjištěném podezření z porušení právních předpisů č.j. 9707/2015-540000-62 plyne, že žalovaný předložil doklady potřebné k provozu a řízení vozidla zasahujícím celníkům. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, tedy z toho, že neuposlechl výzvy celníka, aby podrobil vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Pracovníci Centra služeb nejsou celníky a neprovádějí kontrolu. Jedná se o osoby, které obsluhují zařízení na nízkorychlostní kontrolní vážení. Pokyny osoby, obsluhující zařízení na nízkorychlostní kontrolní vážení, je řidič vozidla (žalobce) povinen se řídit, v souladu s § 38b odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Pracovník Centra služeb vyhotovil listinu, označenou jako „Doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení“ evidenční číslo 2015810005, přičemž z jeho obsahu je zřejmé, že tento doklad má pouze zachytit výsledek kontrolního vážení, a neplyne z něj, že by pracovník Centra služeb vůči žalobci uplatňoval jemu nepřislušející pravomoc. Žalobcem předložený vážný lístek nenahrazuje výsledek kontrolního vážení. Neexistuje žádný důvod, proč by na jeho základě mělo být upuštěno od nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla. Stejně tak není relevantní, jestli dne 20. 2. 2015 byl kvůli nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení zastaven pouze žalobce, nebo byla zvažována i další vozidla. Žalovaný nespatřuje důvod, proč by měl vyslechnout znalce, který by se vyjadřoval k objektivitě vážení srovnáním vah od švýcarského výrobce s váhami od výrobce Tenzo váhy a.s. Žalobce se odmítl podrobit nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, a proto jsou nepodstatné spekulace, jakým způsobem by vážení probíhalo, a zdali by probíhalo objektivně. Pokud měl žalobce důkazy o špatném fungování vah, na kterých měl být podroben nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, měl se

kontrolnímu vážení podrobit a jeho výsledek rozporovat v případném navazujícím přestupkovém řízení. Údajné nesprávné fungování vah Centra služeb je irelevantní z hlediska povinnosti, jejímž porušením se dopustil předmětného přestupku. Stejně tak údajná ekonomická zainteresovanost Centra služeb na výsledcích vážení nemá žádnou souvislost s povinností pachatele přestupku se na výzvu celníka podrobit nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, která je upravena v § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

Žalovaný považoval za důležité nad rámec výše uvedeného zmínit i následující. Při ukládání výše sankce pokuty v neprospěch žalobce byla posouzena také míra jeho zavinění a pohnutky, když je zcela zřejmé, že se svého jednání dopustil s cílem vyhnout se provedení nízkorychlostního kontrolního vážení z důvodu možného přetíženého vozidla. Bylo po právu celním úřadem negativně hodnoceno, že se žalobce v minulosti již porušení právních předpisů dopustil (pokuta ve správním řízení ve výši 15.000 Kč uložena dne 20. 11. 2013 Celním úřadem pro Karlovarský kraj sp.zn. 260/2013-540000-12 za přetížení vozidla v rámci nízkorychlostního vážení). Žalovaný se domnívá, že celní úřad rozhodl o uložení sankce pokuty ve výši, která je stále u spodní hranice zákonného rozpětí, přičemž tuto sankci považuje za dostatečnou. Žalovaný po prostudování spisu a posouzení předmětné věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vycházelo z dostatečných skutkových zjištění, a proto jej posoudil jako zákonné. Závěrem žalovaný konstatoval, že v žalobě široce rozepsané důvody pro odmítnutí výzvy žalobcem, měly dle názoru žalovaného zastříti tu skutečnost, že se žalobce chtěl vyhnout nízkorychlostnímu vážení, neboť mohl mít s ohledem na výše uvedené obavu, že by byl opětovně přetížen a dopustil by se tak recidivy za přetížení vozidla v rámci nízkorychlostního vážení. Mohlo se tak jednat o zcela účelové chování ze strany žalobce. Žalovaný se proto domníval, že celní orgány v předmětném řízení postupovaly zcela v souladu se zákonem, aniž by byla krácena práva žalobce v průběhu řízení.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V replice ze dne 8.3.2016 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě a trval na ní a žádal, aby soud rozhodl, tak jak je uvedeno v jejím petitu.

Součástí **správního spisu** je protokol o zjištěném podezření z porušení právních předpisů ze dne 2.3.2015, č.j. 9707/2015-540000-62, ze kterého vyplývá, že dne 20.2.2015 od 8:15 do 10:00 hod., prováděla hlídka oddělení 62 mobilní dohled Celního úřadu pro Karlovarský kraj součinnostní kontrolní akci s pracovníky Centra Služeb pro silniční dopravu Karlovarského kraje na stanovišti K-60 „Otvice u panelárny, komunikace III/220. V 8:50 hod. bylo kontrolní hlídkou zastaveno nákladní vozidlo RZ ..., u kterého měla být zjištěna okamžitá celková hmotnost vozidla, hmotnosti nápravy a měření rozměrů vozidla technickým zařízením. Řidič kontrolovaného vozidla byl hlídkou vyzván k prokázání totožnosti, předložení dokladů k vozidlu a nákladu a dále k předložení platného dokladu o oprávnění k podnikání. Řidič předložil doklad o totožnosti a osvědčení o registraci vozidla s tím, že další doklady nemá. Dle porízeného protokolu byl dále po předložení shora uvedených dokladů žalobce vyzván kontrolní hlídkou k podrobení vozidla nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení podle § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které se žalobce odmítl podrobit. O zjištěných skutečnostech sepsala kontrolní hlídka protokol o provedení kontroly provozování nákladní dopravy ze dne 20.2.2015, č.j. PPK/T/5400/15/0010/CH, jenž je

součástí správního spisu. O provedení nízkorychlostního vážení byl pracovníkem Centra služeb vydán doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení číslo 201581005 ze dne 20.02.2015, který je součástí správního spisu a je v něm uvedeno, že doklad od nákladu nebyl předložen. V poznámce je uvedeno, že se řidič odmítl podrobit nízkorychlostnímu vážení. Dne 14.4.2015 se konalo ústním jednání o němž byl pořízen protokol ze dne 14.4.2015, č.j. 9707-5/2015-540000-12, ze kterého je zřejmé, že se žalobce dostavil k tomuto jednání a předal správnímu orgánu I. stupně své písemné vyjádření k předmětné věci ze dne 13.4.2015 a dodací list č. 000662, výpis z katastru nemovitostí, kterým dokládal že se jedná o soukromý pozemek, na kterém nelze provádět kontrolní vážení. V písemném vyjádření mimo jiné namítal, že vážení neprobíhalo v souladu s § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, v době, kdy se žalobce měl přestupku dopustit, neměli pracovníci Celní správy na místě žádné váhy, nepředložili žádné doklady k vahám. Dále namítal, že došlo k porušení zásady legality. k důkazům navrhoval provést fotodokumentaci jím předloženou a založenou ve spise, výpis z katastru nemovitostí, výslech svědka, resp. osoby která vykážala osoby, které se dne 20.2.2015 prováděly kontrolní vážení, místní šetření, výslech konajících pracovníků celní správy a na místě přítomných pracovníků Centra služeb, zřizovací listinou Ministerstva dopravy, pokyn policejního prezidenta č. 8/210, příkazní smlouvu mezi Karlovarským krajem a Centrem služeb, výslech svědků T.C., S.Š., P.M. odborné vyjádření soudního znalce objektivitě vážení na vahách, e-mailovou odpověď pověřeného pracovníka Středočeského kraje ze dne 3.9.2014. Dne 21.4.2015 vydal správní orgán I. stupně usnesení v němž uvedl, že ukončil dokazování a stanovil žalobci lhůtu 5 ti pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení k možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy v této lhůtě se také k nim mohl vyjádřit a navrhnout jejich doplnění.

Dne 26.5.2016 vydal **správní orgán I. stupně** rozhodnutí, v němž uvedl, že při posuzování toho, zda došlo k úmyslnému porušení právní normy dané zákonem o pozemních komunikacích, tj. nevyhovění výzvy celníka k podrobení vozidla nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, došel k závěru, že jednání pachatele přestupku bylo úmyslné. Důvod, který vedl pachatele přestupku k úmyslnému jednání, není zcela zřejmý. Žádná mimořádná okolnost, která by mohla být v dané situaci okolností uznatelnou k odmítnutí pachatele přestupku podrobit se na výzvu kontrolního orgánu nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, jak vyplývá ze spisového materiálu, nenastala. Odmítnutí nízkorychlostního kontrolního vážení bylo ze strany pachatele přestupku zcela neopodstatněné. Pachatel přestupku ve svém vyjádření uvedl námitky, které shrnul do pěti bodů (1. vážení na soukromém pozemku, 2. nezákonné jednání příslušných výkonných orgánů, 3. porušení zásady legality při kontrole, 4. nekvalitní váhy, 5. transparentnost a objektivnost kontrolního vážení). Veškeré námitky uvedené ve vyjádření považoval celní úřad pro danou věc za irelevantní. Pachatel přestupku na předmětném místě odmítl na výzvu celníka podrobit jím řízené vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Odmítnutím znemožnil celnímu úřadu provedení nízkorychlostního kontrolního vážení. Pachatel přestupku byl zastaven na pozemní komunikaci III/2201 v obci Otovice „u panelárny“. Byl vyzván, aby jím řízené vozidlo podrobil nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, což odmítl, proto jsou nepodstatné spekulace, kde by nízkorychlostní kontrolní vážení probíhalo. Celní úřad pro Karlovarský kraj považoval za nutné uvést, že vykonává působnost na celém území Karlovarského kraje, bez ohledu na to, na jakém pozemku se nachází. Podle ustanovení § 6 odst. 2 zákona o celní správě celní úřad vykonává působnost na území vyššího územního samosprávního celku, jehož název je součástí názvu

celního úřadu. Námitka nedostatku legality, spočívající v tom, že kontrolu prováděli pracovníci Centra služeb, nebyla podle prvostupňového správního orgánu opodstatněná. Ve spise není založen žádný kontrolní protokol, který by vypracovali zaměstnanci Centra služeb, ani v něm není žádná listina, ze které by vyplývalo, že pracovníci Centra služeb požadovali po pachateli přestupku předložení dokladů k automobilu a nákladu. Z protokolu o zjištěném podezření z porušení právních předpisů č.j. 9707/2015-540000-62 plyne, že pachatel přestupku předložil doklady potřebné k provozu a řízení vozidla zasahujícím celníkům. Pachatel přestupku byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy z toho, že neuposlechl výzvy celníka, aby podrobil vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Pracovníci Centra služeb nejsou celníky a neprovádějí kontrolu. Jedná se o osoby, které obsluhují zařízení na nízkorychlostní kontrolní vážení. Pokyny osoby, obsluhující zařízení na nízkorychlostní kontrolní vážení, je řidič vozidla (pachatel přestupku) povinen se řídit, v souladu s § 38b odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Pokud by byl pachatel přestupku trestán za to, že neuposlechl těchto pokynů, jednalo by se o přestupek podle § 42a odst. 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Pracovník Centra služeb vyhotovil listinu, označenou jako „Doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení“ evidenční číslo 201581005, přičemž z jeho obsahu je zřejmé, že tento doklad má pouze zachytit výsledek kontrolního vážení, a neplyne z něj, že by pracovník Centra služeb vůči pachateli přestupku uplatňoval jemu nepřislušející pravomoc. Pachatelem přestupku předložený vážní lístek nenahrazuje výsledek kontrolního vážení. Neexistuje žádný důvod, proč by na jeho základě mělo být upuštěno od nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla. Stejně tak není relevantní, jestli dne 20.2.2015 byl kvůli nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení zastaven pouze pachatel přestupku, nebo byla zvažována i další vozidla. Celnímu úřadu nebylo zřejmé, proč by měl vyslechnout znalce, který by se vyjadřoval k objektivitě vážení srovnáním vah od švýcarského výrobce s váhami od výrobce Tenzo váhy a.s. Pokud měl pachatel přestupku důkazy o špatném fungování vah, na kterých měl být podroben nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, měl se kontrolnímu vážení podrobit a jeho výsledek rozporovat v případném navazujícím přestupkovém řízení. Údajné nesprávné fungování vah Centra služeb je irelevantní z hlediska povinnosti, jejímž porušením se dopustil předmětného přestupku. Stejně tak údajná ekonomická zainteresovanost Centra služeb na výsledcích vážení nemá žádnou souvislost s povinností pachatele přestupku se na výzvu celníka podrobit nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, která je upravena v § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný argumentoval obdobě jako správní orgán I. stupně. Konstatoval, že se odvolatel jednoznačně dopustil porušení právních předpisů, za což mu byla následně udělena i patřičná sankce pokuty. Odvolací orgán k námitkám žalobce uvedl, že veškeré námitky uvedené v rámci odvolání považuje pro danou věc za irelevantní, neboť žalobce byl v tomto případě sankcionován za neuposlechnutí výzvy celníka a nikoliv za překročení limitů v rámci nízkorychlostního kontrolního vážení. Žalobce na níže zmíněném místě odmítl výzvu celníka podrobit jím řízené vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Odmítnutím znemožnil celnímu úřadu provedení nízkorychlostního kontrolního vážení. Odvolací orgán nespatořoval důvod, proč by měl vyslechnout znalce, který by se vyjadřoval k objektivitě vážení srovnáním vah od švýcarského výrobce s váhami od výrobce Tenzo váhy a.s. Žalobce se odmítl podrobit nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, a proto jsou nepodstatné spekulace, jakým způsobem by vážení probíhalo, a zdali by

probíhalo objektivně. Pokud měl žalobce důkazy o špatném fungování vah, na kterých měl být podroben nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, měl se kontrolnímu vážení podrobit a jeho výsledek rozporovat v případném navazujícím přestupkovém řízení. Údajné nesprávné fungování vah Centra služeb je irelevantní z hlediska povinnosti, jejímž porušením se dopustil předmětného přestupku. Stejně tak údajná ekonomická zainteresovanost Centra služeb na výsledcích vážení nemá žádnou souvislost s povinností pachatele přestupku se na výzvu celníka podrobit nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, která je upravena v § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Odvolací orgán po prostudování spisu a posouzení předmětné věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vychází z dostatečných skutkových zjištění, a proto bylo posouzeno jako zákonné. Napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění obsahuje konkrétní skutková zjištění, která svědčí o tom, že subjektem (pachatelem) projednávaného správního deliktu je právě osoba žalobce.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Soud žalobu **shledal** důvodnou.

K žalobcem namítanému porušení zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti soud uvádí, že tyto principy zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2016, čj. 9 As 139/2015-30, kde je uvedeno, že *„Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu. Na citované usnesení navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2013, č. j. 4 As 34/2013 - 24, z něhož vyplývá, že uvedené závěry rozšířeného senátu jsou obecně platné pro celou oblast správního trestání, a aplikoval je na případ správního deliktu podle zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví, vinařství a o změně některých souvisejících zákonů. V tomto rozhodnutí čtvrtý senát mj. uvedl, že správní řízení je obecně ovládáno zásadou písemnosti. Tento závěr nevyplývá z § 49 odst. 1 správního řádu, ale z § 15 odst. 1 správního řádu. Správní řád v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. Prostor pro takovou úvahu však není dán při dokazování, neboť požadavek, aby při dokazování byla účastníkům řízení přítomnost umožněna, vyplývá dle soudu přímo z § 51 odst. 2 správního řádu. Podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědoměni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář ,*

Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“

V nyní posuzovaném případě správní orgán I. stupně nařídil na den 14.4.2015 ústní jednání, při kterém byl přítomen žalobce, jenž předal správnímu orgánu své písemné vyjádření k věci. Žádné důkazy, jako např. výslech zasahujících celníků, při tomto jednání neprováděl. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán neprovedl důkazy, ani mimo ústní jednání ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu.

Soud poukazuje na to, že z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že při svém rozhodování o spáchání přestupku žalobcem správní orgán I. stupně vycházel z protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy ze dne 20.2.2015, č.j. PPK/T/5400/15/0010/CH, protokolu o zjištěném podezření z porušení právních předpisů ze dne 2.3.2015, č.j. 9707/2015-540000-62, dokladu o provedení nízkorychlostního vážení číslo 201581005 ze dne 20.02.2015 a z fotodokumentace. V této souvislosti soud konstatuje, že správní orgán se nesmí spokojit s minimem podkladů a upustit od dalšího dokazování. Naopak je povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je potřeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání přestupku postaveny na jisto. Svůj závěr o jednání žalobce, tedy že jím došlo k úmyslnému porušení právní normy tím, že neuposlechl výzvu celníka, opřel správní orgán pouze o shora uvedené listiny, které sami o sobě nemohou obstát, a to např. ani v případě, že by došlo k doznání žalobce ke spáchání přestupku. Jejich pořízení samo o sobě nenaplnuje požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Slouží správnímu orgánu k tomu, aby zvážil další postup ve věci. Protokol o zjištěném podezření z porušení právních předpisů poté obsahově vychází právě z pořízeného protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy. Provedení výslechu zasahujících celníků se zde k řádnému zjištění skutkového stavu nabízelo. Daný případ neuposlechnutí výzvy k najetí na kontrolní váhu lze přirovnat k situaci, kdy řidič neuposlechne výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie na vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou. Policista či jiná oprávněná osoba je oprávněna požadovat, aby se řidič podrobil odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícím obsah jiné návykové látky než alkoholu, za splnění podmínek stanovených v § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb. K tomu, aby mohl správní orgán uznat řidiče vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, musí prokázat, že byl k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření policistou či jinými oprávněnými osobami kvalifikovaně vyzván. K prokázání, že byl takto vyzván, slouží výslech oprávněné osoby provádějící kontrolu řidiče. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.5.2012, č.j. 7 As 151/2011-77).

S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že dle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu

zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Toho lze dosáhnout v první řadě provedením důkazu, jež správní orgán v nyní projednávané věci neprovedl, a sice výsledkem celníků provádějících kontrolu žalobce. Podle zjištění vyplývajících z jejich výpovědí by pak bylo třeba zvážit, zda není nutné případně provést další dokazování. V řízení o přestupku musí být vina obviněného vždy prokázána.

Na shora uvedeném nemůže ničeho změnit ani případné doznání obviněného, neboť toto nezabavuje správní orgán povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle názoru soudu správní orgán nezjistil skutkový stav věci řádně, ač tak měl učinit bez ohledu na to, zda jej žalobce na případné deficity upozornil či nikoliv.

Dále soud uvádí, že žalobce v podaném odvolání mimo návrhu na provedení výsledku zasahujících celníků, také navrhoval výslech pracovníků služeb centra pro silniční dopravu. Dále navrhoval výslech pana T.C., S.Š., P.M. k prokázání, že nešlo o náhodnou kontrolu. Odkázal na zřizovací listinu Ministerstva dopravy, pokyn policejního prezidenta č. 8/2010, a příkazní smlouvu mezi Karlovarským krajem a Centrem služeb ze dne 4.8.2014, vážný lístek. Navrhoval k provedení důkazů e-mail pověřeného pracovníka Středočeského kraje. Správní orgán musí mít na paměti i to, že obviněný z přestupku má právo požadovat předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch [čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy]. To vše však ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést. Musí důvody, pro které důkazy navržené obviněným neprovedl řádně zdůvodnit. V daném případě se správní orgány obou stupňů nezabývali návrhem žalobce na výslech zasahujících celníků, ač s ohledem na výše uvedené měly, ale ani neuvedly konkrétní důvody proč tak neučinily.

Vzhledem k tomu, že zde byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť nebyl řádně nezjistil skutkový stav, skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění soud uvádí, že se již nezabýval námitkami žalobce, že místo vážení nebylo způsobilé ke kontrolnímu vážení, že celníci na místě neměli váhy, že kontrolu fakticky provádějí neoprávněné osoby, že centrum služeb je na věci finančně zainteresováno, a je tedy na žalovaném, aby tak předně učinil.

K žalobcem v žalobě navrhovaným důkazům, soud konstatuje, že s ohledem na to, že shledal, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, který vyžaduje zásadní doplnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., navržené důkaz neprovedl pro jejich nadbytečnost.

Na základě uvedených argumentů soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Při novém rozhodování žalovaný zohlední soudem vytýkané vady.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny činí 3.100,- Kč

(§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006), a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Františka Grznára.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. května 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková